

## Tuổi Mười Ba

Trời hôm nay mưa nhiều hay rất nắng  
Mưa tôi chả về bong bóng vỡ đầy tay  
Trời nắng ngạt ngào tôi ở lại đây  
Như một buổi hiên nhà nàng dịu sáng  
Trời hôm ấy mười lăm hay mười tám  
Tuổi của nàng tôi nhớ chỉ mười ba.  
Tôi phải van lơn: ngoan nhé đừng ngờ  
Tôi phải dỗ như là tôi đã lớn  
Phải thẹn thò như sắp cưới hay vừa sêu  
Phải nói vợ vào, rất vội: người yêu  
Nếu ai có hỏi thăm: ai thế?

Tôi nói lâu rồi nhưng ngập ngừng khe khẽ  
Đề giận hờn chim bướm trả dùm tôi  
Nhưng rồi lòng an ủi nắng chưa phai  
Tình chưa cũ vì tình chưa mới...  
Má vẫn đỏ một màu con gái  
Vội những lời hiên dịu nhưng chua ngoa  
Lòng vẫn ngỡ ngàng tóc ướp bằng thơ  
Sao hương sắc lên mắt mình tình tứ  
Và đôi mắt nhìn tôi ngập ngừng chim sẻ  
Đôi mắt nhìn trời nhẹ nhẹ mây nghiêng  
Tôi biết nói gì cả trăm phút đều thiêng  
Hay muốn nói nhưng lòng mình ngượng ngượng  
Chân dịu bước và mắt nhìn vương vương  
Nàng đến gần tôi chỉ dám quay đi,  
Cả những giờ bên lớp học trường thi  
Tà áo khuất, thì thầm: "chưa phải lúc..."

Áo nàng vàng tôi về yêu hoa cúc  
Áo nàng xanh tôi mến lá sân trường.  
Sợ thư tình không đủ nghĩa yêu đương  
Tôi thay mực cho vừa màu áo tím.

Chả có gì sao lòng mình cũng thẹn  
Đến ngượng ngùng bờ ngõ: hay là ai...?  
Trăm bức thư lót giấy kẻ dòng đôi  
Mà nét chữ run run (dù rất nhẹ)  
Tôi đã viết hay chỉ thăm âu yếm kẻ  
Tôi đã nhìn hay lặng lẽ say sưa  
Và lo sợ khi lòng mừng quá đổi.  
Rồi trách móc trời không gần cho tay với  
Và cả nàng, hừ quá! sao mà kiêu...  
Nên đến trăm lần: "nhất định mình chưa yêu..."  
Hôm nay nữa...  
nhưng lòng mình... sao lạ quá...

*Nguyễn Sa*